

пжтъ до нашия градъ. Утре ще пуснатъ първия влакъ и на събора царътъ ще срѣже панделката предъ влака. Такъвъ обичай има. Охъ, че ми тупти сърдцето! Ще ида подиръ пладне да се изжпя въ рѣката. Крилата си да очистя отъ праха. Нѣма никжде на земята по прашни улици отъ нашитѣ. А отгоре книжарката все въ моето гнѣздо отупва чергитѣ си. Ще наредя леговището си, ще покажа на царя пилето си. Ехъ, да бѣше живо и другото ми чедо, щѣхъ да ги покажа и двенкитѣ, ама не било писано!...

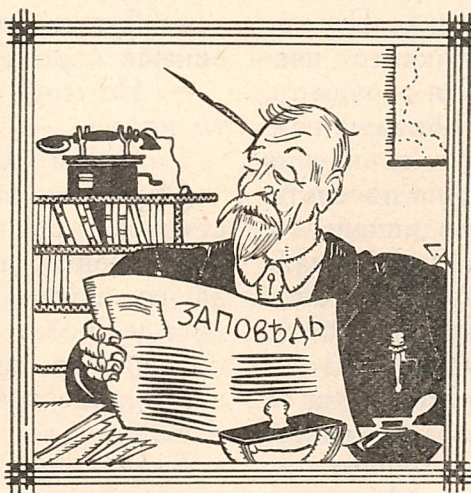
Перото се замисли. — Дано, — мина му презъ стоманения умъ, — дано грѣине слънце, че да свѣтна, че да ме види първиятъ гражданинъ на българската земя и да ме купи за своята перодръжка.

Къмъ пладне кметътъ на градчето почна да пише заповѣдь: „По случай пристигането на Негово Величество царя въ нашия старъ престолень градъ, заповѣдвамъ: гражданитѣ да

приметатъ двороветѣ си, да изтриятъ съ вестници опушенитѣ прозорци на кжшитѣ си, да накичатъ вратитѣ си съ цвѣте и още...“ — тъкмо на туй мѣсто перото му засѣче, заскърца и престана да пише. Кметътъ се разсърди, извади разкраченото перо отъ перодръжката и го хвърли презъ прозореца. Натисна копчето на

звънеца и поржча на прислужника да тича и купи едно ново перо отъ книжарницата. Книжарътъ Стати, като чу какво иска прислужникътъ, досѣти се за перото до прозореца и му го даде. Нашето перо изтрѣпна.

— Най-сетне удари часътъ на

моята служба!

— На добъръ часъ! — звънна подире му гласътъ на орѣхчето.

Когато прислужникътъ отнесе перото, кметътъ го намѣсти въ перодръжката и продължи: „... и още заповѣдвамъ да бждатъ веднага отсѣчени дветѣ сухи круши, едната предъ месарницата на Иванъ Николовъ и другата предъ книжарницата